

[Statsministeren.]

blev opretholdt ved den af rigsdagen vedtagne ændring i loven af 1952. Da mindretallet senere har rejst spørgsmålet om ændring af denne bestemmelse, har spørgsmålet været taget op til fornyet overvejelse i undervisningsministeriet, og man har oplyst overfor mig, at disse overvejelser endnu ikke er afsluttet.

Herudover vil jeg gøre nogle få bemærkninger om det af det ærede medlem særlig omtalte retsopgør, i hvilken forbindelse det ærede medlem fremsatte en række ønskemål, hvis opfyldelse han mente ville fremme det gode forhold i Sønderjylland. Det ærede medlem bør, tror jeg, betænke, at en genoptagelse af diskussionen om retsopgøret i Sønderjylland hos mange vil genkalde i erindringen de år, der gik forud for retsopgøret. Jeg tror ikke, at en sådan diskussion vil fremme forståelsen og den rolige udvikling i Sønderjylland, som vi for vort vedkommende er overordentlig interesseret i at yde vort bidrag til at fremme.

Det ærede medlem talte i denne forbindelse om benådning af de personer tilhørende mindretallet, der endnu sidder fængslet i medfør af domme for landsskadelig virksomhed. Det drejer sig nu kun om 6 personer, der alle er idømt eller efter dom til livsstraf benådet til livsvarigt fængsel for meget grove forhold. Jeg går ud fra som en selvfølge, at det ærede medlem er enig med mig i, at spørgsmålet om disse personers løsladelse efter benådning må behandles ud fra samme synspunkter som tilsvarende sager vedrørende andre danske statsborgere.

Når det ærede medlem dernæst taler om rehabilitering af de mange, der er idømt straffe særlig for deltagelse i tysk krigstjeneste under den tyske besættelse af Danmark, må jeg dertil sige, at det ikke står mig ganske klart, hvad det ærede medlem lægger i ordet rehabilitering. Forholdet er jo det, at alle, der har fået straf på 2½ år eller derunder — og det gælder jo det alt overvejende antal af Zeitfreiwillige og krigsdeltagere — ifølge den i 1950 gennemførte lov har generhvervet alle rettigheder og i alle henseender er stillet på samme måde som ustraffede danske borgere. Det kan i hvert fald kun

dreje sig om et lille antal — hvis forhold har været mere graverende — der ikke således er rehabiliterede. Af disse vil vel endda de allerfleste kun være frakendt rettigheder i fem år og altså i dag enten have generhvervet disse rettigheder eller gøre det i løbet af et halvt år.

Når det ærede medlem også talte om, at de afsagte domme burde tages op til revision, må han gøre sig klart, at dette ville have til forudsætning, at der gennemførtes en dertil sigtende lovgivning, som i realiteten tog afstand fra den lovgivning, som gennemførtes i 1945 og ændredes i formildende retning i 1946, og som ligger til grund for retsopgøret. Selvom man kan have forskellige meninger om, hvorvidt disse love har været ideelle, og selvom nogle måske, hvis man nu skulle lovgive om disse forhold fra første færd, ville ønske dem anderledes udformet, tror jeg ikke, at der i den danske befolkning eller her i folketinget er sket en sådan omvurdering af de forhold, det drejer sig om, at der er grundlag for at foreslå eller kan findes fornøden tilslutning til at gennemføre den lovgivning, det ærede medlem ønsker.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde i sin tale forleden, at folketingets finansudvalg på forslag af den tidligere statsminister „under absolut grundlovsstridige former“ har tiltrådt, at der i nogle sommer- og efterårsmåneder er udbetalt den tidligere tronfølger et beløb af samme størrelse som den årlige, der blev tillagt prinsen ved loven af 4. juni 1947.

Hvad der er sket, er, at den årlige, der var tillagt arveprinsen i hans egenkab af tronfølger, bortfaldt, da den nye grundlov trådte i kraft den 5. juni. Den afgående regering fandt, at der fremdeles burde ydes prinsen en årlig af samme størrelse som den, prinsen hidtil havde oppebåret, og var sindet at fremsætte lovforslag herom, såsnart folketinget samledes efter valget. Dette forslag har jeg som bekendt i går fremsat for det høje ting.

Når det således var hensigten, at prinsen skulle bevare sin årlige, var der jo næppe grund til at sætte prinsen i vanskeligheder ved at standse udbetalingen i nogle måneder. Den afgående statsminister gik derfor til finansudvalget og meddelte regeringens for-